

ΑΝΤΩΝΙΟΣ Μαρτίνης

Μαθηματική φιλοσοφία

απειρισμός

ΒΟΛΟΣ 2006-14

Μαθηματική φιλοσοφία

ΔΩΡΕΑΝ

Επιτρέπεται η οποιαδήποτε παιδευτική του χρήση,
δεν επιτρέπεται για κανέναν απολύτως λόγο, η
οποιαδήποτε οικονομική του εκμετάλλευση.

ΑΝΤΩΝΙΟΣ Μαρτίνης

A handwritten signature in black ink, consisting of a large, stylized initial 'Α' followed by a cursive 'μ' and a horizontal line extending to the right.

ΑΝΤΩΝΙΟΣ Μαρτίνης

Μαθηματική φιλοσοφία

απειρισμός

ΒΟΛΟΣ 2006-14

Περιεχόμενα

ΑΦΙΕΡΩΣΗ	7
ΠΡΟΛΟΓΟΣ	8
Η ΑΠΕΙΚΟΝΙΣΗ ΤΩΝ ΠΡΑΓΜΑΤΙΚΩΝ ΑΡΙΘΜΩΝ.....	9
ΣΕ ΣΥΣΤΗΜΑ ΕΦΑΠΤΟΜΕΝΩΝ ΚΥΚΛΩΝ	9
ΑΠΕΙΡΙΚΟ ΜΗΔΕΝΙΚΟ και ΠΑΡΑΛΛΗΛΟ	10
ΑΡΙΘΜΟΣΥΣΤΗΜΑ	10
ΜΑΘΗΜΑΤΙΚΗ ΦΙΛΟΣΟΦΙΑ.....	12
ΧΡΙΣΤΙΑΝΙΣΜΟΣ, μια μαθηματική θρησκεία.....	15
«Κοσμογονία του Απείρου»	16
«Οι ιδέες»	22
ΒΙΟΓΡΑΦΙΚΟ	25

ΑΦΙΕΡΩΣΗ

Αφιερωμένο στην

Άννα Κάππα

που χωρίς να το θέλει, υπήρξε η μούσα για την γέννηση του αριθμοσυστήματος (απεικόνιση των πραγματικών αριθμών σε σύστημα εφαπτομένων κύκλων) και κατ' επέκταση, για τη διαμόρφωση ολόκληρου του **Απειρισμού!** ...

ΠΡΟΛΟΓΟΣ

Ήταν Σάββατο, 22 Ιουλίου 2006 και η **Άννα Κάππα**, κόρη της φίλης μου Φίλης, είχε έρθει στο κατάστημά μου για να δει την κορνίζα που είχε επιλέξει η μάνα της για κάποιον πίνακα.

Με βρήκε πάνω στο πατάρι κι ανέβηκε να με χαιρετήσει. Μετά από λίγο όμως και χωρίς να το καταλάβουμε πως, η κουβέντα μας εξελίχθηκε σε βαριά φιλοσοφική, με μένα να υποστηρίζω δυναμικά την ανυπαρξία του μηδενός και πως η απεικόνιση των πραγματικών αριθμών στον γνωστό ευθύγραμμο άξονα, είναι αστεία εξ ου και λανθασμένη, ενώ η Άννα, δεν καταλάβαινε λέξη απ' όσα της έλεγα! Έτσι αφού το κορίτσι κουράστηκε να με ακούει άλλο, με χαιρέτησε ευγενικά και έφυγε.

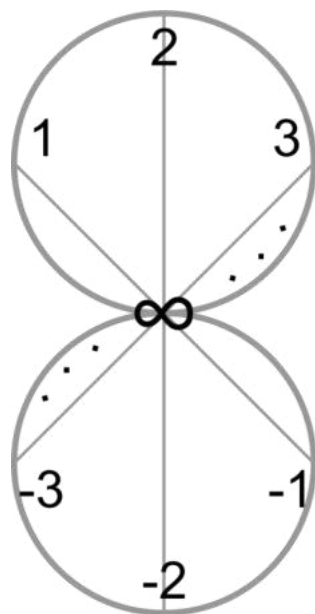
Και μόλις έφυγε, βρήκα και τη λύση! Εάν πιάναμε νοητά τις άκρες του ευθύγραμμου άξονα και τις φέρναμε στο κέντρο τους, στο σημείο που έως τότε υπήρχε το μηδέν, θα σχηματίζονταν δύο όμοιοι εφαπτόμενοι κύκλοι και στο σημείο της επαφής τους, θα αντικαθιστούνταν το μηδέν με το άπειρον κι έτσι η απεικόνιση των πραγματικών αριθμών, θα γίνονταν λογικότερη καθώς το άπειρον, θ' αποκτούσε επιτέλους τη λογική μοναδικότητά του!

Εκείνη τη στιγμή, το ρολόι έδειχνε 8:55 μμ! ...

Η στιγμή της θεοπλασίας του Απείρου! ...

Η πρώτη στιγμή του **Απειρισμού**! ...

ΑΝΤΩΝΙΟΣ Μαρτίνης

(22-7-2006/20.55')

Η ΑΠΕΙΚΟΝΙΣΗ ΤΩΝ ΠΡΑΓΜΑΤΙΚΩΝ ΑΡΙΘΜΩΝ ΣΕ ΣΥΣΤΗΜΑ ΕΦΑΠΤΟΜΕΝΩΝ ΚΥΚΛΩΝ

Από τον υφιστάμενο άξονα απεικόνισης των πραγματικών αριθμών, προκύπτει πως το μείον και το συν άπειρο, ως τα ακραία σημεία της ευθείας αυτής, είναι δύο διαφορετικά και μοναδικά στοιχεία. Αυτό όμως, είναι παντελώς παράλογο έναντι της αδιαμφισβήτητης και ακέραιης **μοναδικότητας του ΑΠΕΙΡΟΥ!**

Επίσης, από την κοινή αφετηρία του μείον και του συν ένα, προκύπτει αβίαστα και απολύτως ορθά, **η ανυπαρξία του ΜΗΔΕΝΟΣ!** Είναι προφανές, πως αν το μηδέν υφίσταται μεταξύ της αφετηρίας του μείον και του συν ένα, τότε υφίσταται και μεταξύ όλων των αφετηριών των οποιονδήποτε άλλων αριθμών, όσο απειροελάχιστοι κι αν είναι αυτοί. Δηλαδή, **το ΜΗΔΕΝ Ισοδυναμεί με το ΑΠΕΙΡΟ!** Άρα ... δεν υπάρχει!

Ως εκ τούτων, η απεικόνιση των πραγματικών αριθμών σε «**ΣΥΣΤΗΜΑ ΕΦΑΠΤΟΜΕΝΩΝ ΚΥΚΛΩΝ**», κάθετης (**8**) ή και οριζόντιας διάταξης (∞), είναι ορθότερη του άξονα, δεδομένου ότι καλύπτει απόλυτα τόσο τη συνθήκη της **μοναδικότητας του ΑΠΕΙΡΟΥ**, όσο και της **ανυπαρξίας του ΜΗΔΕΝΟΣ**, ή άλλως, της **ισοδυναμίας του με το ΑΠΕΙΡΟΝ!**

$$\underline{\underline{\ll 1-1= \infty \gg}}$$

ΑΝΤΩΝΙΟΣ Κ. Μαρτίνης

Πέμπτη 7-6-2007/00.44'

ΑΠΕΙΡΙΚΟ ΜΗΔΕΝΙΚΟ και ΠΑΡΑΛΛΗΛΟ ΑΡΙΘΜΟΣΥΣΤΗΜΑ

ΑΝΤΩΝΙΟΥ Μαρτίνη του Κωνσταντίνου

Η ενασχόληση με τους αριθμούς και γενικότερα με τα μαθηματικά, μέσω της φιλοσοφικής τους προσεγγίσεως, θα μπορούσε ίσως να ονομασθεί:

Μαθηματική Φιλοσοφία.

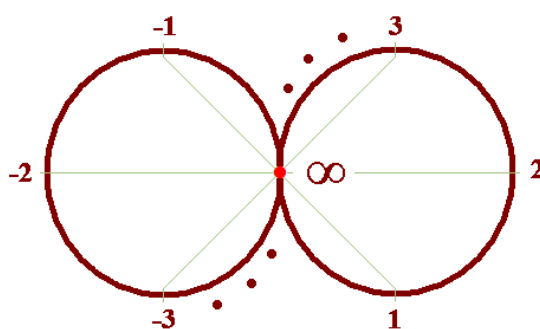
Βασική Αρχή (B.A.) μιας τέτοιας φιλοσοφίας, θεωρώ πως δε θα μπορούσε να ήταν άλλη, από τη **μοναδική και απόλυτη πληρότητα του ΑΠΕΙΡΟΥ**, που είναι τόσο αυθύπαρκτη, έως ακόμα και του ορίου της ανυπαρξίας της, σαφώς αναλλοίωτη, απολύτως ενιαία, ομοούσια και Αυτό καθ' Αυτό το ίδιο το ΑΠΕΙΡΟΝ, το Ομοούσιο ΩΝ.

Νομίζω ότι η έννοια του ΑΠΕΙΡΟΥ, είναι μοναδική για να καλύψει πλήρως, το σύνολο των επιμέρους αντικειμενικών ή υποκειμενικών στοιχείων, τόσο των ικανών να υποπέσουν στη συνειδητή και υποσυνείδητη αντίληψη των ανθρωπίνων αισθήσεων, όσο κι εκείνων, που από τον αντικειμενικό περιορισμό της ικανότητας αυτών των αισθήσεων, δεν δύνανται παρά μονάχα να υποπτευθούν αυθαίρετα.

Υπ' αυτή τη δέσμευση της B.A., δεν στάθηκα λοιπόν ποτέ άξιος ν' αντιληφθώ, τη λογική της *ευθύγραμμης απεικόνισης των πραγματικών αριθμών* από το $-\infty$ έως το $+\infty$, καθότι μου δίνει την αίσθηση, μιας παράλογης δυαδικότητας της μοναδικότητάς του!; ...

Ως εκ τούτου στις **22-7-2006 / 8.55' μ.μ.**, κατέληξα στο συμπέρασμα, πως θα ήταν πιο ορθολογική η απεικόνισή τους, σε ένα σύστημα εφαπτομένων κύκλων, όπου στο σημείο της απόλυτης επαφής τους, θα ετίθεντο το άπειρον (∞), το:

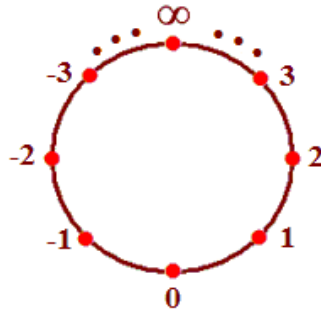
ΑΠΕΙΡΙΚΟ ΑΡΙΘΜΟΣΥΣΤΗΜΑ

Θεωρώ ότι κατ' αυτό τον τρόπο, εξυπηρετείται όχι μόνο η ιδεομορφική αποκατάσταση της μοναδικότητας του απείρου, αλλά και η ορθολογικότερη αντίληψη του μηδενός. Μ' αυτή τη φιλοσοφική προσέγγιση του «*αφαιρετικού προσδιορισμού*», καθετί που αντιλαμβανόμαστε δεν είναι, παρά ο επιβεβλημένος από την ικανότητα των αισθήσεών μας περιορισμός του απείρου, σ' αυτή τη συγκεκριμένη πραγματική ή και εννοιολογική περιοχή. Κατ' αυτό τον τρόπο, η πληρότητά του παραμένει αδιασάλευτη, απολύτως αναλλοίωτη και συνεχής!

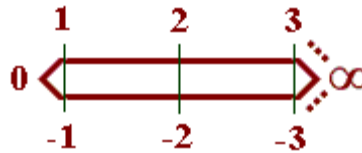
Όσο για τους φανατικούς υποστηρικτές της υπάρξεως του μηδενός, θεωρώ ότι όπως κατέληξα σήμερα **31-12-2011**, θα ήταν προτιμότερη η απεικόνιση με το:

ΜΗΔΕΝΙΚΟ ΑΡΙΘΜΟΣΥΣΤΗΜΑ

ή με το:

ΠΑΡΑΛΛΗΛΟ ΑΡΙΘΜΟΣΥΣΤΗΜΑ

Σε κάθε περίπτωση πάντως, νομίζω ότι καθ' αυτό τον τρόπο, αποκαθίσταται με τον καλύτερο δυνατό τρόπο, η παράλογη δυαδικότητα της μοναδικότητας του απείρου, όπως αυτή εμφανίζεται στην ευθύγραμμη απεικόνιση των πραγματικών αριθμών, γεγονός που ενδεχόμενα δύναται να βοηθήσει, στην ορθολογικότερη προσέγγιση της φιλοσοφικής μας σχέσης τόσο με τα μαθηματικά, όσο και μ' αυτό καθ' αυτό, το ίδιο το άπειρον!

Ελπίζω η θρασύτητα της άγνοιάς μου, να φανεί πιο χρήσιμη απ' τις ελάχιστες γνώσεις μου ή τουλάχιστον, να προκαλέσει έναν δημιουργικό και χρήσιμο προβληματισμό! ... Σας ευχαριστώ για την προσοχή σας και σας εύχομαι,

« ΧΡΟΝΙΑ ΚΑΛΑ και ΚΑΛΗ ΧΡΟΝΙΑ »!!! ...

Βόλος, 31 Δεκεμβρίου 2011 / 09.00' π.μ.

ΜΑΘΗΜΑΤΙΚΗ ΦΙΛΟΣΟΦΙΑ

Η ΜΑΘΗΜΑΤΙΚΗ ΦΙΛΟΣΟΦΙΑ,
βασίζεται στη θεωρία του ΑΠΕΙΡΙΣΜΟΥ.

Απειρισμός: Η θεώρηση των πραγμάτων, με βάση την αρχή της απολυτότητας του

ΑΠΕΙΡΟΥ.

Το ΑΠΕΙΡΟΝ, είναι απολύτως μοναδικό, αυθυπόστατο και αναλλοίωτο.

Οι οντότητες και καθετί υπαρκτό, δεν είναι παρά περιορισμένες περιοχές του ΑΠΕΙΡΟΥ, που συνθηκολογικά υποπέφτουν στην αντίληψη των αισθήσεων.

Το σύνολο των υπαρκτών, αυτών οντοτήτων, που υποπέφτουν ή που δύνανται να υποπέσουν στην αντίληψη των αισθήσεων, συνιστά τον κόσμο του ΣΥΜΠΑΝΤΟΣ.

Συνεπώς, η αίσθηση του ΣΥΜΠΑΝΤΟΣ, δεν είναι παρά η μερική αντίληψη του ΑΠΕΙΡΟΥ κι ως εκ τούτου, δεν είναι παρά μια σχετική ψευδαίσθηση του ΑΠΕΙΡΟΥ.

Η διαφορετικότητα λοιπόν, έγκειται στη μερική αντίληψη της αιτιότητας μεταξύ ΣΥΜΠΑΝΤΟΣ και ΑΠΕΙΡΟΥ κι ως εκ τούτου, δε μπορεί παρά να είναι συμπαθής και σαφώς αποδεκτή.

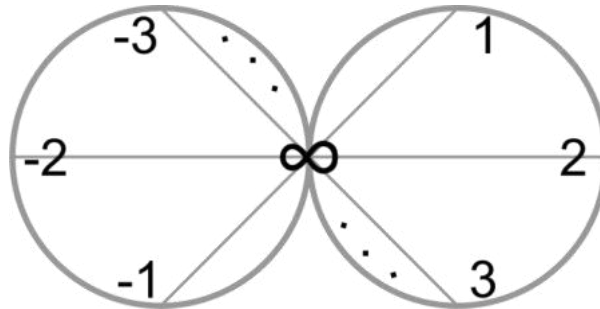
ΛΟΓΟΣ, είναι η ψυχή του ΑΠΕΙΡΟΥ. Οι κανόνες του, το ομοούσιό του, ο ερμηνευτής του. Η αρχή και το τέλος της γνωστικής διαδικασίας. Η κατανόηση του ΛΟΓΟΥ, είναι η δημιουργός του ΣΥΜΠΑΝΤΟΣ.

ΕΡΩΤΑΣ είναι η πρωτεύουσα αναμνηστική διαδικασία, που εξαντλείται δημιουργικά στα όρια της *αυτογνωσίας*.

Είναι η κινητήριος δύναμη της γνωστικής διαδικασίας, της κατανόησης του ΛΟΓΟΥ. Η ποιότητά του διδάσκεται και εξαρτάται από το φυσικό και κοινωνικό περιβάλλον κι αυτό δημιουργεί την αιτιότητα, μεταξύ ανάμνησης και δημιουργικότητας, η οποία σηματοδοτεί και το μέγεθος της αυτογνωσίας.

Όλα προέρχονται απ' το ΑΠΕΙΡΟ κι όλα καταλήγουν σ' αυτό. Συνεπώς οι πραγματικοί αριθμοί, θα 'πρεπε να απεικονίζονται όχι με την υφισταμένη σημερινή ευθύγραμμη απεικόνιση $-\infty, \dots -3, -2, -1, 0, +1, +2, +3, \dots +\infty$, που παρουσιάζει την ανυπόστατη δυαδικότητα του ΑΠΕΙΡΟΥ σε θετικό και αρνητικό, αλλά με το ορθότερο παρακάτω αριθμοσύστημα, που καλύπτει πλήρως τη συνθήκη της μοναδικότητας και απολυτότητάς του:

ΑΡΙΘΜΟΣΥΣΤΗΜΑ ΠΡΑΓΜΑΤΙΚΩΝ ΑΡΙΘΜΩΝ

Δεν θα μπορούσαμε να δεχτούμε επιστημονικά, τη χρήση της παραπάνω απεικόνισης για την Ευκλείδεια σχηματική απεικόνιση των εννοιών του χώρου, του χρόνου και της καμπυλότητάς τους, έστω κι αν αυτή συνιστά την ακριβώς «ανάστροφη πορεία» για την κατανόησή τους;

Διότι στην παραπάνω απεικόνιση, το ΑΠΕΙΡΟΝ αντιστοιχεί σε ένα και μόνο σημείο, σε αντίθεση μ' αυτήν ακριβώς την απεραντοσύνη ΤΟΥ! Ενώ οι οποιοδήποτε περιορισμοί του (αριθμοί), σε μια ... ΑΠΕΙΡΩΣ εκτεινόμενη σφαιρική (και για τις ανάγκες της Ευκλείδειας νόησης κυκλική) περιοχή πέραν αυτού, παρότι ο οποιοσδήποτε περιορισμός ΤΟΥ υφίσταται αποκλειστικώς και μόνο στο εσωτερικό ΤΟΥ, δεδομένης της ανυπαρξίας του πέρατός ΤΟΥ! Εξ' ου και η «ανάστροφη πορεία» της κατανόησής τους!)

Και πως μπορεί να γίνει αυτό; Πολύ απλά!

Θέτοντας στην εκτεινόμενη κυκλική περιοχή των θετικών πραγματικών αριθμών, το εύρος του αντίληπτου, του ΣΥΜΠΑΝΤΟΣ δηλαδή, ενώ στην περιοχή των αρνητικών, το εύρος του ΛΟΓΟΥ-ΕΡΩΤΑ!

Φιλοσοφικά αυτό σημαίνει, πως η κάθε γνωστική μας εμπειρία όπως του χώρου και του χρόνου, εκτείνεται περιοριστικά και ποιοτικά μέσα στο ΑΠΕΙΡΟΝ, με βάση την περιορισμένη ικανότητα των αισθήσεών μας. Η διαφορετική μάλιστα αντίληψη των εννοιών αυτών από τον κάθε άνθρωπο, σε συνάρτηση με την εμπεδωμένη δυτική κουλτούρα της διχαστικής οπτικής-αποχής του εγώ απ' το υπόλοιπο, πρακτικά δεν θα μπορούσε να δικαιολογήσει και τη θεωρία των αμέτρητων συμπάντων, αφού για κάθε άνθρωπο αλλά και για καθετί που φέρει τα όποια αισθητήρια όργανα, το ΣΥΜΠΑΝ είναι διαφορετικό μιας και κάθε φορά από το σύνολό του, απέχει το δικό του εγώ; Ένα εγώ όμως, που ταυτόχρονα είναι και το ίδιο, ακριβώς ... ΑΠΕΙΡΟΝ! ...

Όταν όμως με τον οποιοδήποτε έντεχνο τρόπο των αισθήσεων, περιορίζουμε γνωστικά το ΑΠΕΙΡΟΝ, τότε το πραγματικό ΑΠΕΙΡΟΝ, δεν στερείται ισόποσα την έλλειψη της πραγματικότητάς ΤΟΥ; Αυτό, δεν αποδίδεται ικανοποιητικά με την απεικόνιση των αρνητικών πραγματικών αριθμών στο παραπάνω σχήμα;

Καθετί αντιληπτό, λογίζεται ως μονάδα. Συνεπώς κάθε μονάδα, δεν είναι παρά μια περιορισμένη περιοχή του ΑΠΕΙΡΟΥ, με συγκεκριμένα χαρακτηριστικά, δηλαδή συγκεκριμένους κανόνες (ΛΟΓΟ). Επομένως η αντίληψή της, δεν είναι παρά μια «*αφαιρετική διαδικασία*», με την οποία από το όλον (ΑΠΕΙΡΟ), περιορίζεται, συνεπώς *αφαιρείται* και λαμβάνει συγκεκριμένη υπόσταση η μονάδα.

Επομένως η σχέση της μονάδας με το ΑΠΕΙΡΟ, είναι:

$$\infty + 1 = 1,$$

$$\infty - 1 = -1$$

Κατά συνέπεια, όταν αφαιρούμε μια μονάδα από το σύνολο των υπαρκτών (ΣΥΜΠΙΑΝ), ουσιαστικά την *επιστρέφουμε* στο αναλλοίωτο ΑΠΕΙΡΟ, οπότε:

$$1 - 1 = \infty$$

Από τα συμφραζόμενα λοιπόν, συνάγεται πως η έννοια του μηδενός (0), δεν μπορεί να υφίσταται, παρά μόνο ως το «*κενό*» νοητών στοιχείων, εντός ενός δεδομένου χώρου, όπως ακριβώς ορίζει και το σχήμα του 0.

Βόλος, Παρασκευή 1 Αυγούστου 2014 / 4.00' π.μ.

ΧΡΙΣΤΙΑΝΙΣΜΟΣ, μια μαθηματική θρησκεία.

Τι κοινό θα μπορούσε να υπάρχει στα μαθηματικά και τον χριστιανισμό;; ... Κι όμως ... Ο Θεός, ταυτίζεται με το ΑΠΕΙΡΟ, ο Χριστός με το ΛΟΓΟ και το Άγιο Πνεύμα με την αιτιότητα, το κλειδί της γνωστικής διαδικασίας, τον Έρωτα για τη γνώση του κάλλιστου!

Το ΑΠΕΙΡΟ είναι αυθυπόστατο και αναλλοίωτο όπως ο Θεός. Οι κανόνες που το διέπουν, δεν είναι παρά ο ΛΟΓΟΣ του όπως ο Χριστός και η αιτιότητα, η ερμηνεία των σχέσεων μεταξύ των πραγμάτων, όπως το Άγιο Πνεύμα! ...

«Κοσμογονία του Απείρου»

Το ΑΠΕΙΡΟΝ, είναι η απαρχή και το τέλος κάθε δυνατής δημιουργίας, μοναδικό, αυθυπόστατο και αναλλοίωτο. Η ουσία του, ολόκληρη η απειρική οντότητα, αποτελείται από τα μικρότερα δυνατά ιδεατά σωματίδια που μπορούν να υπάρξουν, τα «ΑΠΕΙΡΟΝΙΑ». Τα απειρόνια είναι σωματίδια νόησης, σημειακές δηλαδή ολοκληρωτικές πληροφορίες, με σαφή συναίσθηση της πληρότητάς τους, τα οποία έλκονται μεταξύ τους, με τη μετρήσιμη δύναμη του ΕΡΩΤΑ. Με τον ορισμό του, ένα απειρόνιο αποκτά και σαφή υλική υπόσταση, δηλαδή συγκεκριμένη ποσότητα ελαχίστης μάζας και συγκεκριμένη ερωτική ποσότητα, ερωτικό φορτίο, που μπορεί να έχει μέχρι και άπειρη τιμή. Ο έρωτας, ειδικότερα κατά τη δημιουργία της ύλης, εξειδικεύεται και εκφράζεται ως βαρυτική, ηλεκτρομαγνητική, πυρηνική κλπ δύναμη, ενώ μεταδίδει τις πληροφορίες απ' το ένα απειρόνιο στο άλλο, με τη μορφή ερωτικού κύματος. Το σύνολο των πληροφοριών των απειρονίων και ο έρωτας, συνιστούν το ΛΟΓΟ, την ψυχή και τη μνήμη του απείρου. Από την ερωτική ομαδοποίηση των ορισμένων απειρονίων, δημιουργούνται τεράστιες εννοιολογικές στιβάδες, οι ιδέες. Οι ιδέες, ρέουν αναμιγνύομενες και διαχέονται με τα ερωτικά κύματα, προς όλες τις κατευθύνσεις του απείρου χώρου, ακόμη και με τη μέγιστη άπειρη ταχύτητα, ενώ από τη μεταξύ τους ΣΥΜΒΟΛΗ, δημιουργείται ή αποδομείται η ύλη, όταν η συμβολή είναι ενισχυτική ή καταστροφική αντίστοιχα.

Τα απειρόνια, ως ελάχιστη σημειακή ολοκληρωτική πληροφορία νόησης, μεταδίδουν ερωτικώς τις πληροφορίες τους, στον άπειρο χώρο και χρόνο, ενώ από τη στιγμή που θα ορισθούν ως σημεία κι αποκτήσουν υλική υπόσταση, μπορούν να τις μεταδώσουν και στον ορισμένο χώρο και χρόνο, που τότε ακριβώς και ταυτόχρονα, αποκτούν συγκεκριμένες διαστάσεις. Ο ορισμένος χώρος, διακρίνεται στο σύνολο των υλικών απειρονίων του παρατηρητή, στη μάζα του δηλαδή και στο σύνολο των υπολοίπων απειρονίων. Ο ορισμένος χρόνος, δηλώνει την ποσότητα της μάζας και του ερωτικού φορτίου, που συμμετέχει στη μεταβολή μιας συγκεκριμένης αρχικής μάζας και ερωτικού φορτίου. Δηλαδή το άπειρον, πριν τον ορισμό ενός τουλάχιστον υλικού σημείου, συνδιαλέγεται μονάχα με τον εαυτό του, καθόσον δεν υπάρχει κανένας άλλος παρατηρητής, δηλαδή κανένα υλικό σημείο να το αντιληφθεί κι επομένως, δεν υπάρχουν ούτε ορισμένοι χώρος και χρόνος. Τούτο όμως σε καμία απολύτως περίπτωση δεν σημαίνει, ότι δεν υπάρχουν και τα απειρόνια ή οι άπειρες πληροφορίες που αυτά μεταδίδουν συνεχώς μεταξύ τους.

Επομένως όταν ορίζεται η τιμή μηδέν, σημαίνει ότι το μηδέν αποκτά ως ιδέα, υλική υπόσταση, κάτι εντελώς παράλογο ως προς τον ίδιο του τον εαυτό. Εάν πάλι ορίζεται, για να εκφράσει την πληροφορία που μεταδίδεται από ένα απειρόνιο πριν αυτό ορισθεί ως σημείο, τότε σημαίνει πως κι η συνολική τιμή των πληροφοριών του συνόλου των απειρονίων πριν να ορισθούν ως σημεία, η τιμή του αορίστου απείρου δηλαδή, ισούται με μηδέν! Άρα η τιμή μηδέν ισούται με το ίδιο το άπειρο κι ως εκ τούτου, εφόσον το άπειρο αδιαμφισβήτητα υπάρχει, στην πραγματικότητα το μηδέν δεν υφίσταται ποτέ! Είναι λοιπόν μια παραπλανητική ιδέα, που πολύ κακώς υφίσταται στη ζωή μας και κυρίως στα μαθηματικά, καθώς προκαλεί κατά συνέπεια και καίρια παραπλανητικά αποτελέσματα. Οπότε οι σχέσεις $0+1=1$ και $1-1=0$, θα πρέπει να αντικατασταθούν με τις ορθότερες $\infty+1=1$ και $1-1=\infty$, που σημαίνουν ότι η οποιαδήποτε μονάδα, δεν αποκτά οντότητα ή υλική υπόσταση, παρά μονάχα εάν ορισθεί, όταν δηλαδή περιοριστεί και εκφραστεί στα πλαίσια του απείρου, σε συγκεκριμένο χώρο και χρόνο.

Όπως προκύπτει απ' τα παραπάνω, μιας και τ' απειρόνια είναι σημειακές πληροφορίες, αυτό σημαίνει πως το ένα, εφάπτεται απολύτως με τα διπλανά του και πως μεταξύ τους, δεν υφίσταται ποτέ κι ούτε κατά διάνοια η έννοια οποιουδήποτε κενού χώρου. Τι είναι τότε η ιδέα του κενού; Ως ιδέα λοιπόν, όταν ορίζεται, αποκτά κι αυτή μια σαφή υλική οντότητα, κάτι εντελώς παράλογο! Και τι περιγράφει τότε; Περιγράφει απλώς, πως εντός των συγκεκριμένων ορίων που θέτει ο παρατηρητής, δεν υπάρχει οτιδήποτε που θα μπορούσε να υποπέσει στην αισθητηριακή του

αντίληψη. Είναι δηλαδή ένα θέμα καθαρά υποκειμενικό και σε καμία απολύτως περίπτωση αντικειμενικό, καθώς τα απειρόνια υφίστανται πάντα και πανταχού. Αυτό που σήμερα θεωρείται κενό στο διάστημα για παράδειγμα, στην πραγματικότητα είναι συγκεκριμένες στιβάδες απειρονίων, ιδέες, με μη μετρήσιμη μάζα και ερωτικό φορτίο κατά μονάδα απειρονίου. Θα μπορούσε όμως εάν υπήρχαν μονάδες μέτρησής τους, να υπολογιστούν τουλάχιστον κατά στιβάδα κι αυτό θα αποκάλυπτε αμέσως, αυτά που σήμερα χαρακτηρίζονται ως σκοτεινή ύλη και ενέργεια.

Όπως φαίνεται, καθοριστική ενέργεια του απείρου, είναι η υλοποίηση της ιδέας του παρατηρητή. Ο ορισμός της ιδέας ενός συγκεκριμένου παρατηρητή, όπως ενός και μόνο απειρονίου, ή μιας ευρύτερης ομάδας απειρονίων όπως ο άνθρωπος, ή του συνόλου των απειρονίων το ίδιο το άπειρο, μετουσιώνει αυτή την ιδέα σε πραγματικό υλικό σημείο, ενώ προσδιορίζει ταυτόχρονα την ίδια στιγμή και τις έννοιες του χώρου και του χρόνου. Άρα η ύλη, ο χώρος και ο χρόνος, είναι έννοιες αποκλειστικώς βιωματικές για τον παρατηρητή, που ρυθμίζουν στο εξής, τη σχέση του μ' αυτό καθαυτό το άπειρον. Επομένως στα πλαίσια της ιδεατής κατάστασης του απείρου, η ύλη, ο χώρος και ο χρόνος, στην πραγματικότητα είναι διαστάσεις ανύπαρκτες, που λαμβάνουν όμως χώρα αποκλειστικώς και μόνο, όταν υλοποιείται η ιδέα του παρατηρητή κι αρχίζει από τότε, να επεμβαίνει η αισθητηριακή του διάθεση.

Κάθε απειρόνιο, είναι μεν η ελαχιστότατη νοητική και πλήρης πληροφορία του απείρου, αλλά υπό την επίδραση της δυνάμεως του έρωτα, δύναται ανά πάσα στιγμή, να ερμηνεύσει κι οποιαδήποτε άλλη πληροφορία κάποιου άλλου απειρονίου, καθώς ο έρωτας, του τη μεταδίδει αυτόματα με την άπειρη ταχύτητά του. Άρα, όπως με την ίδια ακριβώς απλότητα, το απειρόνιο μπορεί να ερμηνεύσει ανά πάσα στιγμή τον εαυτό του – αρκεί υλοποιημένο πια να οριστεί ως παρατηρητής – έτσι δύναται να ερμηνεύσει και το άπειρον. Κατά συνέπεια και το ίδιο το άπειρον, υλοποιημένο ως παρατηρητής, δύναται να ερμηνεύσει πλήρως τον εαυτό του.

Επομένως, το ίδιο συμβαίνει και με τις ιδέες, που δεν είναι τίποτ' άλλο, από μια συγκεκριμένη ομάδα απειρονίων, οπότε ανά πάσα στιγμή, μπορούν να μεταδώσουν οποιαδήποτε πληροφορία του απείρου, σ' οποιονδήποτε άλλον παρατηρητή, αρκεί αυτός να έχει φτάσει στην πληρότητά του, δηλαδή στη συνειδητοποίηση της μερικότητας της πραγματικότητάς του, ως προς το άπειρον. Κάθε ιδέα λοιπόν, χαρακτηρίζεται απ' την πληρότητά της, όταν λόγω της μερικότητάς της ως προς το άπειρον, φτάνει και στο ανώτατο νοητικό της επίπεδο, που είναι η γέννηση της πληροφορίας της ΑΜΦΙΣΒΗΤΗΣΗΣ, αυτής της ίδιας της πληρότητάς της. Με την αμφισβήτηση, κινητοποιείται η ερωτική διάθεσή της κι ο έρωτας, προσκαλεί ή έλκει προς το μέρος της τις υπόλοιπες ιδέες, οπότε στη συμβολή τους, λαμβάνει χώρα ο εμπλουτισμός ή η αποδόμησή της, σε μian αέναη εξελικτική διαδικασία, συνεχούς αμφισβήτησης και πληρότητας.

Εφόσον όμως είναι δεδομένο, πως τα απειρόνια υφίστανται πάντα και πανταχού, σημαίνει πως το άπειρον, έχει πάντοτε και παντού την ίδια ακριβώς πυκνότητα και ομοιογένεια, οπότε πως ερμηνεύονται οι διαφορετικές καταστάσεις της ύλης, όπως για παράδειγμα η στερεά, η υγρή, η αέρια, του πλάσματος ή η απειρική; Εκείνο λοιπόν που κάνει διαφορετικό το ένα απειρόνιο από τ' άλλο, είναι η ερωτική ποσότητα της πληροφορίας του, το ερωτικό του φορτίο δηλαδή, ή κατά κάποιο τρόπο, αυτό περίπου που λέγεται μέχρι σήμερα ενέργειά του. Όσο πιο ισχυρό είναι αυτό, τόσο πιο ισχυρός και αδιάσπαστος ο δεσμός των απειρονίων, οπότε πιο ισχυρή και η στιβάδα, η ιδέα όπου συμμετέχουν. Έτσι μια ιδέα φαίνεται πυκνότερη από την άλλη, ενώ στην πραγματικότητα, δεν είναι παρά ισχυρότερη από την άλλη! Αυτή η ισχύς, εξαρτάται από το πλήθος των ιδεών, που συμβάλλουν ενισχυτικά σ' ένα συγκεκριμένο απειρόνιο ή μια ιδέα και συνεπώς, όσο περισσότερες οι ενισχυτικά συμβαλλόμενες ιδέες, τόσο περισσότερος κι ο έρωτας αυτού του συγκεκριμένου απειρονίου ή της ιδέας, που δύναται να φτάσει, ακόμα και σε άπειρη τιμή, όπως συμβαίνει για παράδειγμα, στις μαύρες τρύπες του διαστήματος. Στη συμβολή των ιδεών λοιπόν, αναλόγως με το πόσο ενισχυτική είναι αυτή, δημιουργείται η ισχυρή ύλη που αναλόγως της ισχύος της, αποκτά τη στερεά κατάσταση, την υγρή, την αέρια κλπ, ενώ αναλόγως με το πόσο καταστροφική, αποδομείται από τη μία κατάσταση στην άλλη, μένοντας πάντα στην ίδια σταθερή πυκνότητα.

Είναι προφανές δε και εξαιρετικότητα σημαντικό, πως στις συμβαλλόμενες ιδέες σε μια παρατηρούμενη ιδέα, συμπεριλαμβάνεται πάντοτε απαραίτητως κι η ιδέα του παρατηρητή. Οπότε, το αποτέλεσμα της παρατήρησης μιας ιδέας ή ενός πειράματος ανθρώπου για παράδειγμα, εξαρτάται καθοριστικά, τόσο απ' το ερωτικό φορτίο της μάζας της, όσο κι απ' το ερωτικό φορτίο της μάζας των υλικών μέσων που συμβάλλουν στην παρατήρηση ή το πείραμα, συν το ερωτικό φορτίο της μάζας του ανθρώπου παρατηρητή και μάλιστα, του συγκεκριμένου ανθρώπου, καθόσον αυτό, διαφέρει ουσιωδώς από άνθρωπο σε άνθρωπο.

Άρα ως μάζα **m**, θα πρέπει να ορίζουμε την ποσότητα των απειρονίων σ' ένα δεδομένο χώρο και χρόνο, όπου όμως τα απειρόνια, θα έχουν μετρήσιμη μάζα και ερωτικό φορτίο, τόση όση ορίζει κάθε φορά αυθαίρετα ο συγκεκριμένος παρατηρητής, καθόσον η πραγματικές ελάχιστες και άπειρες τιμές τους, είναι παντελώς αδύνατο να μετρηθούν. Υπ' αυτή τη συνθήκη λοιπόν, εάν ορίσουμε ως **μα** τη μάζα του αποτελέσματος μιας παρατήρησης ή ενός πειράματος, **εα** το ερωτικό της φορτίο, **μι** τη μάζα της παρατηρήσιμης ιδέας και **ει** το ερωτικό της φορτίο, **μμ** τη μάζα των συμβαλλομένων μέσων και **εμ** το ερωτικό τους φορτίο, **μπ** τη μάζα του παρατηρητή και **επ** το ερωτικό του φορτίο, τότε το αποτέλεσμα της παρατήρησης ή του πειράματος, θα προκύπτει απ' την παρακάτω «πειραματική εξίσωση»:

$$\mathbf{m\alpha \cdot \epsilon\alpha = \frac{m\iota \cdot \epsilon\iota}{m\mu \cdot \epsilon\mu + m\pi \cdot \epsilon\pi}}$$

(29-10-2014 / 11.30' μ.μ.)

Αυτή η εξίσωση, θα ίσχυε ακριβώς, εάν η παρατήρηση ή το πείραμα, γινόταν σε συνθήκες απολύτου κενού. Επειδή όμως κατά τη θεωρία του απειρισμού, αυτές δεν δύνανται να υπάρξουν ποτέ, τότε υποχρεωτικά θα πρέπει να δεχτούμε, πως σ' οποιαδήποτε παρατήρηση ή πείραμα ως συμβαλλόμενο μέσο, συμμετέχει πάντοτε ερωτικώς, ολόκληρο το άπειρον, άρα $m\mu \cdot \epsilon\mu = \infty$. Επειδή επίσης κατά την ίδια θεωρία, $\infty + \alpha = \alpha$ άρα $\infty + m\pi \cdot \epsilon\pi = m\pi \cdot \epsilon\pi$, η εξίσωση για πραγματικές συνθήκες, διαμορφώνεται ως εξής:

$$\mathbf{m\alpha \cdot \epsilon\alpha = \frac{m\iota \cdot \epsilon\iota}{m\pi \cdot \epsilon\pi}}$$

(29-10-2014 / 4.25' π.μ.)

Όπως προκύπτει, το αποτέλεσμα της παρατήρησης ή του πειράματος, εξαρτάται καθοριστικά από τη μάζα και το ερωτικό φορτίο του παρατηρητή!

Εάν η τεχνολογία μας, μπορούσε να μας αποδώσει ένα ... «μαζόμετρο» κι ένα ... «ερωτόμετρο», ικανά να μας δώσουν ακριβείς τιμές στη μάζα και στο ερωτικό της φορτίο, τότε θα είχαμε και απόλυτες τιμές στην εξίσωση. Σήμερα όμως που δεν έχουμε αυτή την εξαιρετική δυνατότητα, μπορούμε εντελώς συμβατικά και ουσιαστικά αυθαίρετα, να λάβουμε υπόψη για τη μέτρηση του ερωτικού φορτίου, τη γνωστή εξίσωση της ενέργειας του Αϊνστάιν $\mathbf{E = m \cdot c^2}$, αφού η μεγαλύτερη δυνατή ταχύτητα στο άπειρον, φυσικά δεν είναι του φωτός και μπορεί να πάρει άπειρη τιμή, οπότε η πειραματική εξίσωση για το κενό μετασχηματίζεται ως εξής:

$$\mathbf{m\alpha \cdot m\alpha \cdot c^2 = \frac{m\iota \cdot m\iota \cdot c^2}{m\mu \cdot m\mu \cdot c^2 + m\pi \cdot m\pi \cdot c^2} \rightarrow}$$

$$\mathbf{m\alpha^2 \cdot c^2 = \frac{m\iota^2 \cdot \epsilon^2}{(m\mu^2 + m\pi^2) \cdot \epsilon^2} \rightarrow}$$

$$m\alpha^2 \cdot c^2 = \frac{m\iota}{m\mu^2 + m\pi^2} \rightarrow$$

$$m\alpha^2 = \frac{\frac{m\iota}{m\mu^2 + m\pi^2}}{c^2} \rightarrow$$

$$m\alpha^2 = \frac{m\iota}{(m\mu^2 + m\pi^2) \cdot c^2} \rightarrow$$

$$m\alpha = \sqrt{\frac{m\iota}{(m\mu^2 + m\pi^2) \cdot c^2}}$$

(30-10-2014 / 1.35' π.μ.)

ενώ για πραγματικές συνθήκες και πάλι με βάση τη θεωρία του απειρισμού, επειδή $m\mu^2 = \infty^2 = \infty$ και $\infty + m\pi^2 = m\pi^2$, διαμορφώνεται ως εξής:

$$m\alpha = \sqrt{\frac{m\iota}{m\pi^2 \cdot c^2}}$$

(30-10-2014 / 4.45' π.μ.)

Συνεπώς και πάλι το αποτέλεσμα της παρατήρησης ή του πειράματος, προκύπτει πως εξαρτάται καθοριστικώς, από τον ίδιο τον παρατηρητή.

Όπως προαναφέρθηκε παραπάνω, κάθε παρατηρητής είναι σαφώς ένα σύνολο απειρονίων, οπότε κι ο ίδιος, δεν είναι παρά μια συνολική πληροφορία, μια κυριολεκτικώς υλοποιημένη ιδέα. Οπότε κάθε φορά, δύναται να γνωρίζει απ' τη δεδομένη ποσότητα των απειρονίων του, εάν βρίσκεται σε πληρότητα κι αν δεν βρίσκεται, τι 'ναι αυτό που του λείπει για να πληρωθεί. Χαρακτηριστικό παράδειγμα, το DNA. Η υλοποιημένη ιδέα του DNA, είναι ένα συγκεκριμένο σύνολο απειρονίων – πληροφοριών, αλλά κι ένας συγκεκριμένος παρατηρητής, που η αμφισβήτηση της δεδομένης πληρότητάς του, προκαλεί τον έρωτά του για την υπόλοιπη περιοχή του απείρου, απ' όπου όλα τα διαθέσιμα απειρόνια – πληροφορίες ρέοντα στο περιβάλλον του ως υλοποιημένες ιδέες, προστρέχουν προς αυτό και στο σημείο της συμβολή τους, εάν είναι ενισχυτική υλοποιούνται σε νέες ιδέες κι αν είναι καταστροφική, αποδομούνται οι υπάρχουσες. Η ενισχυτική και η καταστροφική συμβολή, είναι αυτή που προκαλεί και τη διαφοροποίηση των απογόνων από τους γονείς τους. Έτσι υλοποιούνται οι ιδέες των κυττάρων, του εμβρύου και κατόπιν του οργανισμού. Η ιδέα του εγκεφάλου του στη συνέχεια, με το πλήθος των υπολοίπων ιδεών που είναι συντιθέμενος, αμφισβητεί την πληρότητά του και ερωτεύεται τις υπόλοιπες ιδέες του περιβάλλοντός του, που θα τον οδηγήσουν σε μια νέα πληρότητα κι ούτω καθεξής. Με την ιδέα της πείνας για παράδειγμα, οδηγείται προς ανεύρεση της τροφής του, που στη συμβολή της με τις ιδέες των οργάνων του πεπτικού συστήματος, υλοποιούνται οι νέες ιδέες των θρεπτικών συστατικών και με την ιδέα του μεταβολισμού, επέρχεται η ανάπτυξη του οργανισμού του σε μια νέα πληρότητα κι ούτω καθεξής.

Αυτό που βασικά χαρακτηρίζει έναν παρατηρητή ή μια ιδέα, είναι η ζωή και ο θάνατός τους. Ζωή, είναι η συνειδητοποίηση της μεταβολής ή της αυξομείωσης της μάζας και του ερωτικού τους φορτίου, την οποία διαμορφώνουν, υπό την επίδραση της αμφισβήτησης της πληρότητάς τους. Κάθε παραμικρή μεταβολή, προκαλεί καταρχήν, τη διαφοροποίηση του χώρου της συγκεκριμένης μάζας κι ως πληροφορία πια, που μεταδίδεται αυτόματα με τα ερωτικά κύματα σ' ολόκληρη τη μάζα του παρατηρητή ή της ιδέας, προκαλεί και τη διαφοροποίηση του συγκεκριμένου ερωτικού

τους φορτίου. Η περιοδικότητα αυτής της μεταβολής, δημιουργεί κατόπιν την ιδέα του χρόνου και κατ' επέκταση, τις ιδέες της ζωής και του θανάτου. Άρα η διάσταση του χρόνου, δεν είναι παρά κυριολεκτικά μια διαφορετική, εξελικτική αντίληψη της ιδέας του χώρου. Έτσι ο κύκλος της ζωής και του θανάτου, δεν είναι παρά ο αέναος κύκλος της αμφισβήτησης και της συνειδητοποίησης της απόλυτης πληρότητας.

Κάθε στιβάδα απειρονίων, ιδέα δηλαδή, όπως προαναφέρθηκε χαρακτηρίζεται από την ισχύ της ομοιογένειας και της πυκνότητάς της, κατά τη διάρκεια της ζωής της. Τα απειρόνια εντός αυτής, όσο διαρκεί η ζωή της, συμπεριφέρονται ως ένα και μοναδικό ελαστικό σώμα, με κοινή συνείδηση της πληρότητάς τους. Η πυκνότητα της ιδέας, είναι πάντα ίδια με του απείρου. Η ύλη και συνεπώς η ζωή της, δημιουργείται στη συμβολή των ιδεών, όπου και τα σημεία τριβής μεταξύ των. Εκεί που συμβαίνει η συμβολή, λόγω της τριβής των απειρονίων, εκδηλώνεται η αμφισβήτηση της πληρότητας, ενεργοποιείται η ερωτική δύναμη της έλξης, προκαλείται η συμπύκνωση του ερωτικού φορτίου των απειρονίων και εμφανίζονται η ύλη, ο χώρος και ο χρόνος. Η γέννηση της ζωής δηλαδή ή η αποδόμηση, ο θάνατος της ύλης, μεταδίδεται στη συνέχεια ως πληροφορία και με τη μορφή ερωτικού κύματος, σ' ολόκληρη την περιβάλλουσα απειρική ύλη.

Από τη μετουσίωση του λόγου του απείρου επομένως, προέρχεται η ύλη, ο χώρος και ο χρόνος. Είναι δηλαδή η ύλη ένα γεγονός, μια ιδέα, μια πληροφορία που αφορά μία μεμονωμένη και συγκεκριμένη περιοχή του απείρου. Επομένως σαφώς συνεπάγεται, πως αυτό μπορεί και συμβαίνει οπουδήποτε κι οποτεδήποτε στο άπειρον. Άρα το σύμπαν, δεν ήταν ποτέ συμπυκνωμένο σ' ένα και μοναδικό σημείο απ' όπου προέκυψε η μεγάλη έκρηξη, αλλά γενικότερα η ιδέα ενός σύμπαντος, προκύπτει από την αέναη διαδικασία της αμφισβήτησης της πληρότητας ενός απειρονίου και την αντίστοιχη κινητοποίηση της στιβάδας του, τη διάχυση της πληροφορίας προς την υπόλοιπη απειρική ύλη απ' την οποία προσκαλούνται ερωτικώς οι υπόλοιπες ερωτικές στιβάδες των ιδεών, από τη συμβολή των οποίων προκύπτει η ύλη, ο χώρος και ο χρόνος. Άρα το σύμπαν μας, δεν είναι παρά ένα από τα άπειρα σύμπαντα, που συνεχώς δημιουργούνται και κατόπιν, αποδομούνται στο άπειρον.

Όπως προαναφέρθηκε, όταν σ' ένα απειρόνιο, το ερωτικό του φορτίο φτάσει σε κορεσμό, τότε αυτό φτάνει και στο ανώτατο νοητικό του επίπεδο, την αμφισβήτηση της πληρότητάς του. Το σημείο κορεσμού, είναι η υπέρβαση του μέσου όρου του ερωτικού φορτίου των γειτονικών απειρονίων, ή του συνόλου των απειρονίων που συνθέτουν την ερωτική του στιβάδα, δηλαδή την ιδέα του. Αυτό βασικά συμβαίνει με την τριβή, στα σημεία της επαφής ή της συμβολής μιας ιδέας με κάποια άλλη, καθώς αυτές ρέουν αναμιγνυόμενες συνεχώς, στις άπειρες διαστάσεις του απείρου χώρου. Αμέσως η αμφισβήτηση, μεταδίδεται με ερωτικά κύματα στο σύνολο της ιδέας του απειρονίου, προκαλώντας την ερωτική της διέγερση. Η διέγερσή της, κινητοποιεί αναλόγως και τις υπόλοιπες περιρρέουσες ιδέες, που της ανταποκρίνονται με τη συμβολή τους. Όταν η συμβολή είναι ενισχυτική, τότε ποσότητες ερωτικού φορτίου από τις άλλες ιδέες, διαποτίζουν σ' όλο το εύρος της το σύνολο της διεγερμένης, αυξάνοντας τη συνολική ισχύ της και προκαλώντας άμεσα την υλοποίησή της, ή εάν είναι ήδη υλική οντότητα, τη μεταβολή της υλικής της κατάστασης σε ισχυρότερη. Όταν η συμβολή είναι καταστροφική, τότε το ερωτικό φορτίο της διεγερμένης ιδέας, απορροφάται από τις περιρρέουσες, αποδομώντας τη συνολική της ισχύ και μεταλλάσσοντας την υλική της κατάσταση σε ισχνότερη.

Εδώ θα πρέπει να υπογραμμισθεί με έμφαση, πως ο διαχωρισμός της υλικής κατάστασης σε ισχυρότερη και ισχνότερη, ακολουθεί τη γενικότερη ανθρώπινη αισθητηριακή διάθεση, που θεωρεί για παράδειγμα πιο ισχυρή τη στερεή από την υγρή, την υγρή από την αέρια κλπ. Όμως θα πρέπει να τονισθεί, πως η διαφορετικότητα της υλικής κατάστασης, οφείλεται αποκλειστικώς και μόνο, στη διαφορά του ερωτικού φορτίου της μάζας των απειρονίων, σε συγκεκριμένες διαστάσεις χώρου και χρόνου κι όχι σε διαφορετική πυκνότητα της μάζας της, καθόσον αυτή παραμένει παντού και πάντοτε, απολύτως σταθερή. Δηλαδή ένα κυβικό μέτρο μαύρης τρύπας, σιδήρου, ή κενού, σ' οποιοσδήποτε φυσικές συνθήκες, έχουν την ίδια ακριβώς μάζα απειρονίων, αλλά η ποσότητα του ερωτικού φορτίου αυτού της μαύρης τρύπας ή του σιδήρου, είναι πολύ περισσότερο και ισχυρότερο απ' αυτό του κενού. Αυτό δικαιολογεί και τη γενικότερη σχετική ισορροπία των ιδεών, όταν αυτές

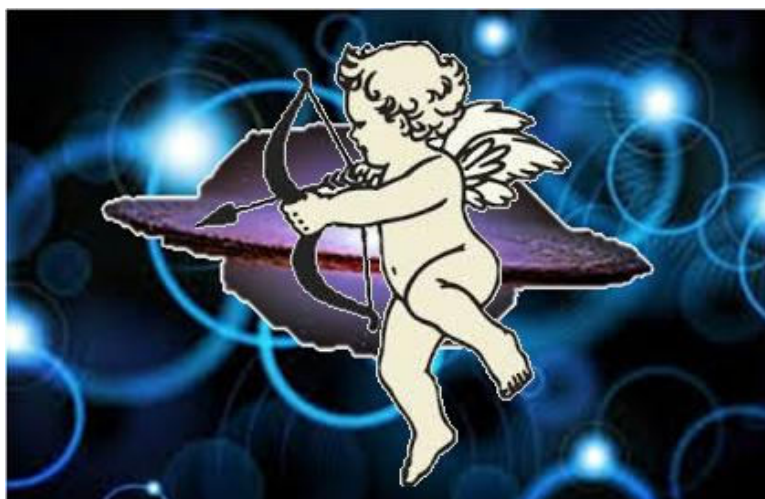
εξετάζονται, λαμβάνοντας υπόψη το σύνολό τους. Για παράδειγμα, εάν λάβουμε υπόψη τη συνολική μάζα της ιδέας του κενού, τότε θα παρατηρήσουμε, πως μπορεί μεν το κάθε απειρόνιο της να έχει ισχυρότερο ερωτικό φορτίο από κάποιο του σύμπαντος, αλλά το συνολικό της ερωτικό φορτίο είναι τόσο ισχυρό, ώστε κρατάει σε σχετική ισορροπία ολόκληρη την ιδέα του σύμπαντος.

Επίσης εδώ, είναι χρήσιμο να διευκρινισθεί, η πλάνη του διαχωρισμού των υλικών από τις άυλες ιδέες. Ο ανθρώπινος εγκέφαλος, θεωρεί για παράδειγμα ως υλικές, τις ιδέες της γης, του νερού ή του αέρα, επειδή μπορεί να τις αντιληφθεί, με τα όργανα των αισθήσεών του, ενώ αντιθέτως ως άυλες, της ελευθερίας, της αγάπης ή της δικαιοσύνης. Κι όμως οι άυλες, είναι κι αυτές σαφέστατα υλικές, καθόσον φέρονται ως πληροφορίες, στα συγκεκριμένα απειρόνια που συνθέτουν τα υλικά εγκεφαλικά κύτταρα, που απλώς δε γίνονται άμεσα αντιληπτά, απ' τον ανθρώπινο εγκέφαλο. Η ύπαρξή τους όμως επιβεβαιώνεται, από τη γλώσσα του σώματος και κυρίως του λόγου. Όσο δε για τη κοινή συνειδητοποίησή τους από το σύνολο της ανθρωπότητας, ως συνολικές και ενιαίες, περιρρέουσες υλικές ιδέες, αυτό προκύπτει από τη συνεκτική ερωτική επικοινωνία διαμέσου της απειρικής ύλης, των απειρονίων των εγκεφαλικών κυττάρων του συνόλου των ανθρώπων, με αποτέλεσμα, τη συμπεριφορά τους ως ενιαίες ερωτικές στιβάδες.

Έτσι λοιπόν η ιδέα του σύμπαντός μας, προήλθε από τον κορεσμό ενός απειρονίου, τη μεταβίβαση της αμφισβήτησης της πληρότητάς του σ' ολόκληρη την ιδέα όπου ανήκε, την ερωτική της διέγερση, τη συμβολή της με τις υπόλοιπες περιρρέουσες ιδέες και την υλοποίησή της, σε ισχυρότερη υλική κατάσταση της απειρικής. Έτσι η αρχική ερωτική στιβάδα των απειρονίων της, η αρχική ιδέα, στη συμβολή της με τις υπόλοιπες ιδέες του απείρου και ταυτόχρονα σ' όλο το εύρος της, μετατράπηκε στις ιδέες των χημικών στοιχείων, της συμπαντικής ύλης, της αστρικής σκόνης, των άστρων, των γαλαξιών, των πλανητικών συστημάτων, της Γης μας, των φυτών και των ζώων, του ανθρώπου. Το σύνολο αυτών των επιμέρους ιδεών, λόγω της ανάμιξης και της στενής τους επικοινωνίας, που εμπλουτίζει τις πληροφορίες των απειρονίων τους, τις κάνει να θεωρούνται ακόμη, ως μία ενιαία ερωτική στιβάδα, αυτή της ιδέας του σύμπαντος. Είναι προφανές, πως σ' ένα άλλο σύμπαν, η εξελικτική του διαδικασία πολύ πιθανόν, θα μπορούσε να ήταν εντελώς διαφορετική.

Τα πάντα λοιπόν, προέρχονται από τη μετουσίωση του λόγου του απείρου σε ύλη, η οποία μέσω των απειρονίων της, μεταβιβάζει παντού και πάντα την πληροφορία αυτού του γεγονότος, αλλά και τις πληροφορίες της πορείας της εξέλιξής της, έως την αποδόμηση και πάλι στα στοιχειώδη συστατικά της, τα απειρόνια. Καθώς ο λόγος, είναι ταυτόχρονα και η μνήμη του απείρου, μπορούμε να την ανιχνεύσουμε απευθείας ως πληροφορία, είτε στη μνήμη των απειρονίων, είτε στη μνήμη των ιδεών τους. Έτσι, επειδή η άμεση αντίληψη των απειρονίων, δεν είναι δυνατή από τον ανθρώπινο εγκέφαλο, την αλήθεια του γεγονότος της δημιουργίας της ύλης και της εξελίξεώς της, μπορούμε να τη μάθουμε μονάχα απ' τις ιδέες. Για να γίνει όμως αυτό, θα πρέπει να εκπαιδευτούμε κατάλληλα εντρυφώντας στις επιστήμες και τις τέχνες, ώστε να μάθουμε να δίνουμε εξέχουσα σημασία τόσο στην αμφισβήτηση των ιδεών, καθώς αυτή προκύπτει από την πληρότητα των πληροφοριών τους, άρα και της απόλυτης αλήθειας, όσο και στην ερωτική τους συμβολή, αφού εκεί από τη σύγκρουση των απειρονίων και την έντονη διασπορά των πληροφοριών τους, η αποκάλυψή της είναι σαφώς πιο πιθανή! ...

Παρασκευή 31 Οκτωβρίου / 12.00' π.μ.

Κυριακή 9 Νοεμβρίου 2014 / 11.20' μ.μ.

«Οι ιδέες»

Για τον Απειρισμό, το ΑΠΕΙΡΟΝ, είναι απολύτως μοναδικό, αυθυπόστατο και αναλλοίωτο και συντίθεται από τα **απειρόνια**, τις ελάχιστες ιδεατές και όμοιες σημειακές οντότητες μάζας κι από τα **ερωτόνια**, τις ελάχιστες πληροφοριακές μονάδες. Τα απειρόνια και τα ερωτόνια στην ελαχίστη τους μορφή, είναι το ίδιο και το αυτό πράγμα.

Το σύνολο των πληροφοριών της άπειρης μάζας και του έρωτα, συνιστά το ΛΟΓΟ του απείρου, που εκφράζεται ως ψυχή, νους, μνήμη, γνωστικό αντικείμενο, απόλυτη αυτογνωσία του. Κάθε απειρόνιο, είναι μέρος του απείρου λόγου και χαρακτηρίζεται από την πληροφορία των συγκεκριμένων ποσοτήτων μάζας και έρωτα που φέρει κάθε δεδομένη στιγμή, η οποία μεταδίδεται αυτόματα με τα ερωτικά κύματα, προς όλες τις κατευθύνσεις του απείρου και με τη μεγαλύτερη δυνατή ταχύτητα.

Κάθε απειρόνιο, ενέχει μια δύναμη αυτογνωσίας, που ορίζεται ερωτικό φορτίο. Στα πλαίσια αυτής της αυτογνωσίας του, επιλέγει κάθε φορά και τη σχέση του με τα υπόλοιπα απειρόνια που το περιβάλλουν, την ερωτική τους σχέση. Έτσι ενώ όλα είναι εντελώς όμοια στις σημειακές τους διαστάσεις κι απολύτως εφραπτόμενα χωρίς το παραμικρό κενό ανάμεσά τους, διαφέρουν μεταξύ τους στην ποσότητα του έρωτα ή αλλιώς του ερωτικού τους φορτίου, καθώς αυτό εξαρτάται κάθε φορά, από τον συνεχή επαναπροσδιορισμό του συσχετισμού τους. Ως εκ τούτων, εάν ορίσουμε ως μάζα την ποσότητα των απειρονίων σ' ένα συγκεκριμένο χώρο, τότε η πυκνότητα της μάζας σ' οποιοδήποτε σημείο του απείρου, είναι πάντοτε σταθερή. Η πυκνότητα όμως του ερωτικού φορτίου, καθόσον δύναται να διαφέρει από απειρόνιο σε απειρόνιο, είν' αυτή που καθορίζει κάθε φορά και την κατάσταση της ύλης, απ' την ιδανική απειρική – όπου όλα τα απειρόνια έχουν το ίδιο ακριβώς ερωτικό φορτίο – ως την πυκνότερη στερεά.

Ιδέα (**ι**), είναι η πληροφορία του συνόλου της μάζας (**μ**) και του ερωτικού φορτίου (**ε**) από καθετί που δύναται να οριστεί, όπως το απειρόνιο, οι στιβάδες των απειρονίων με ίδιο ερωτικό φορτίο, τα σμήνη των διαφόρων στιβάδων, αλλά και το σύνολό τους το ίδιο το άπειρον (**ι=μ+ε**). Οι ιδέες ρέουν αναμειγνύμενες μεταξύ τους, προς όλες τις κατευθύνσεις του απείρου κι αποκτούν συγκεκριμένη υλική υπόσταση, μονάχα όταν αυτές ορισθούν από κάποια ιδέα – παρατηρητή, όταν δηλαδή προσδιορισθούν από τις αισθητηριακές δυνατότητές του. Αισθητηριακή, είναι η

δυνατότητα μιας ιδέας, όπως ακόμη κι αυτή του ίδιου του απείρου, ως αποτέλεσμα της απολύτου αυτογνωσίας του.

Το κύριο χαρακτηριστικό των ιδεών, δεν είναι απαραίτητως η απόλυτη ομοιογενής πλήρωση συγκεκριμένων χώρων, αλλά η ομοιογενής κυρίως μεταφορά των πληροφοριών των απειρονίων τους. Μια ιδέα δηλαδή, δεν διακρίνεται αποκλειστικώς και μόνο από εφάπτομενα όμοια απειρόνια σ' όλο το εύρος της, αλλά κυρίως από το γεγονός της μεταδόσεως απ' αυτά, της ίδιας κοινής πληροφορίας. Συνεπώς, αποτελείται από όμοια απειρόνια που δυνατόν εφάπτονται, αλλά και που μπορεί να βρίσκονται σ' οποιαδήποτε απόσταση μεταξύ τους, τα οποία όμως μεταδίδουν με τα ερωτικά τους κύματα, την ίδια κοινή πληροφορία, του συνολικού ερωτικού της φορτίου. Το κάθε απειρόνιο επομένως, αναλόγως της πληροφορίας που μεταδίδει κάθε στιγμή, δύναται να συσχετίζεται μ' οποιοδήποτε άλλο και σ' οποιαδήποτε απόσταση κι αν βρίσκεται, άρα δύναται ν' ανήκει τόσο σε διαφορετική ιδέα απ' αυτήν που το περιβάλλει, όσο και σε περισσότερες της μιας ιδέας ταυτόχρονα. Για παράδειγμα, τα απειρόνια ενός πλήθους ιδεών, όπως της ατμόσφαιρας, του χώματος, του νερού, των φυτών, των ζώων, των ανθρώπων κ.ά., μεταδίδουν με τις πληροφορίες των ιδεών τους, αλλά αναμιγνυόμενα μεταξύ τους κι ως ενιαίο σμήνος ιδεών πια, μεταδίδουν τη μία και μοναδική ιδέα της Γης. Επίσης ένα απειρόνιο της Γης, δύναται να μεταδίδει επιπλέον για παράδειγμα, ταυτόχρονα και τις πληροφορίες των επιμέρους ιδεών, όπως του χημικού στοιχείου στο οποίο συμμετέχει, του οξυγόνου ας πούμε, κάποιου ζωτικού οργάνου ενός ανθρώπου όπως του εγκεφάλου, της ταυτότητας αυτού του ανθρώπου, αλλά και ολόκληρης της ανθρωπότητας.

Όπως γίνεται φανερό, καθόσον το ερωτικό φορτίο κάθε απειρονίου, ανά πάσα στιγμή είναι δεδομένο και γνωστό ταυτόχρονα σ' ολόκληρο το άπειρον, εκείνο που του προσδίδει φαινομενικές διαφορετικές ιδιότητες κάθε φορά, είναι η ομαδοποίησή του κι ο συσχετισμός του με κάποιο άλλο ή με μεγαλύτερες ιδέες, ακόμη κι αν η απόσταση μεταξύ τους, μπορεί να είναι και τεράστια! Για παράδειγμα το φαινόμενο του συσχετισμού των απειρονίων της ιδέας του ελληνισμού, δεν παρατηρείται μονάχα στα απειρόνια που αποτελούν έναν συγκεκριμένο Έλληνα, αλλά και σ' όλα όσα αποτελούν τους Έλληνες που ζουν στην Ελλάδα κι έχουν κάποια συγκεκριμένη πολιτισμική συμπεριφορά, όπως και σ' όλους όσους ζουν πάνω στη Γη και θα συμπεριλάμβανε ακόμη κι έναν Έλληνα αστροναύτη, που τυχόν πραγματοποιούσε διαγαλαξιακό ταξίδι! Επίσης η ιδέα της ελευθερίας, μπορεί μεν να έχει εξατομικευμένο χαρακτήρα ακόμη και για κάθε απειρόνιο ξεχωριστά, αλλά μπορεί ταυτόχρονα και να συσχετιστεί, εντοπιζόμενη τόσο στο σύνολο των απειρονίων της ανθρωπότητας, όσο και στο σύνολο των υπολοίπων εμβίων όντων όπου Γης, αφού η αντίληψή της γίνεται αμέσως εφικτή, στη γενικότερη ελεύθερη φυσιολογική τους συμπεριφορά, που εξαρτάται άμεσα από τις συνθήκες στις οποίες ζουν κι είναι εντελώς διαφορετική, όταν αυτές οι συνθήκες είναι του φυσικού τους περιβάλλοντος και διαφορετική όταν επιβάλλονται για παράδειγμα απ' τον άνθρωπο. Ο συσχετισμός των απειρονίων, υφίσταται μέχρι το ερωτικό τους φορτίο, ισοσκελιστεί με το ερωτικό φορτίο των απειρονίων κάποιας περιβάλλουσας ιδέας και την ένταξή τους σ' αυτή.

Από τα προηγούμενα λοιπόν, καταλήγουμε αβίαστα στο συμπέρασμα, πως εφόσον οι ιδέες προκύπτουν απ' την ομαδοποίηση απειρονίων συγκεκριμένου ερωτικού φορτίου, τότε αυτές αναπόφευκτα προϋπάρχουν στο άπειρον, ως σαφείς και δεδομένες δυνατότητες, που ρέουν διαρκώς κι απεριόριστα μέσα σ' αυτό κι εκείνο που τους προσδίδει τελικά υλική υπόσταση, είναι ο ορισμός τους από έναν συγκεκριμένο παρατηρητή, δηλαδή μια οποιαδήποτε συγκεκριμένη ιδέα. Η βασική ιδέα απ' την οποία προέρχονται όλες οι άλλες, είναι αυτή του απειρονίου με την απείρως ελάχιστη υλική υπόσταση και το απείρως ελάχιστο ερωτικό φορτίο. Για τη μέτρησή του, δύναται οποτεδήποτε ο κάθε παρατηρητής, να καθορίζει αυθαίρετα οποιεσδήποτε σταθερές μονάδες, καθόσον στην πραγματικότητα, κάθε ιδεατό σημείο όπως ακόμα κι αυτού του απειρονίου, αποτελείται κι από άπειρα ... απειρόνια, που λόγω του ελαχίστου μεγέθους τους, είναι εντελώς αδύνατον να εντοπισθούν και να μετρηθούν! Είναι προφανές πως οι αισθητηριακές δυνατότητες του ανθρωπίνου εγκεφάλου, είναι αντικειμενικά αδύναμες ν' αντιληφθούν με σαφήνεια, τόσο τα αχανή όρια του απείρου, όσο και τις ελαχιστότατες πραγματικές διαστάσεις ενός απειρονίου!

Η πρόσθεση έστω και ενός μόνο απειρονίου σ' ένα άλλο, δημιουργεί μια στοιχειώδη ομάδα, δηλαδή δημιουργεί αυτομάτως και μια νέα ιδέα, πόσο μάλιστα όταν σε μια δεδομένη ιδέα, προστίθεται μιαν ολόκληρη ομάδα απειρονίων, δηλαδή μιαν άλλη ιδέα! Έτσι κάθε ιδέα που περιβάλλει για παράδειγμα ή που αναμιγνύεται με τον άνθρωπο, γίνεται διακριτή απ' την πραγματική ενιαία και μοναδική ολότητα του απείρου, μόνο και μόνο επειδή η φύση του ανθρωπίνου εγκεφάλου και στα αυστηρά πλαίσια της προσαρμοστικότητας που επιβάλλουν τα αισθητήρια όργανά του, έχει ειδικευθεί στην κατά περίπτωση ομαδοποίηση των απειρονίων, με βάση το ερωτικό τους φορτίο. Επομένως κάθε δυνατή ομαδοποίηση του συνόλου των απειρονίων κι η δημιουργία των συγκεκριμένων ιδεών, εξαρτάται αμέσως από το σύνολο των απειρονίων και το συνολικό ερωτικό φορτίο κάθε συγκεκριμένου ανθρώπου. Έτσι άνθρωποι με την ίδια ποσότητα απειρονίων – ή αλλιώς με την ίδια μάζα – αλλά και το ίδιο ερωτικό φορτίο, φαινομενικά θα μπορούσαν να κάνουν και τις ίδιες ακριβώς ομαδοποιήσεις, οπότε έτσι θα δημιουργούνταν κι οι κοινές ιδέες τους. Επειδή όμως κάθε άνθρωπος είναι μοναδικός αφού το σύνολο των απειρονίων του είναι διαφορετικό των άλλωνών, ακόμα κι αυτές οι λεγόμενες κοινές ιδέες τους, έχουν για τον καθένα, από ανεπαίσθητες έως και σοβαρότατες διαφοροποιήσεις στην υλική τους υπόσταση. Έτσι για παράδειγμα οι ιδέες του ενός, της σφαίρας, του σπιτιού, του ανθρώπου, της αγάπης, της δικαιοσύνης ή της ισότητας, έχουν συγκεκριμένη προσωπική απόκλιση για κάθε άνθρωπο, γύρω από μια γενικότερη κοινή συνισταμένη, που ορίζεται ως κοινή τους συνείδηση. Η βασικές κι η πιο σημαντικές περιπτώσεις κοινής συνείδησης των ανθρώπων τουλάχιστον, είναι η γλώσσα, η μουσική, τα μαθηματικά και η γεωμετρία.

Είναι προφανές, πως η κατά περίπτωση ομαδοποίηση των απειρονίων, γίνεται με κάποιον τρόπο κι απ' οποιονδήποτε άλλο παρατηρητή εκτός του ανθρώπου, όπως ένα ζώο, ένα δένδρο ή μια πέτρα. Η ιδέα του καθενός απ' αυτά, ομαδοποιεί φυσικά τα υπόλοιπα απειρόνια του περιβάλλοντός του σε δικές του ιδέες, σύμφωνα με τις αποκλειστικές αισθητηριακές του δυνατότητες, οι οποίες προκύπτουν αυτονόητα, ως συνέπεια της μάζας και του ερωτικού τους φορτίου. Αυτές οι αισθητηριακές δυνατότητές τους, φυσικά και δεν γίνονται άμεσα αντιληπτές απ' τον άνθρωπο, απλώς και μόνο επειδή δεν υπάρχει σαφής κώδικας επικοινωνίας μεταξύ τους. Εννοείται φυσικά, πως εφόσον η πληροφορίες της μάζας και του ερωτικού φορτίου της ύλης, ορίζονται ως ο λόγος ή η ψυχή της, τότε και το κάθε υλικό στοιχείο, κάθε ιδέα δηλαδή, είναι σαφώς έμψυχη, απ' το μικρότερο απειρόνιο έως το απόλυτο άπειρον.

Η επίδραση όμως της μίας πάνω στην άλλη, είναι διαρκής και καθοριστική. Έτσι ένα ζώο γίνεται τροφή για τον άνθρωπο, ένα δένδρο έπιπλα για την κατοικία του και μια πέτρα, ένα άγαλμα για την ψυχαγωγία του. Αλλά κι ένας βοσκός, γίνεται ο τροφοδότης για ένα ζώο, ο καλλιεργητής για ένα δένδρο, αλλά κι ο μαρμαράς που θα δώσει τη νέα μορφή σε μια πέτρα. Με λίγα λόγια, ο άνθρωπος είναι παρατηρητής κι επηρεάζει το άπειρον, την ίδια ακριβώς στιγμή, που το άπειρον είναι ο παρατηρητής κι επηρεάζει τον άνθρωπο.

Παρασκευή 31 Οκτωβρίου 2014 / 8.05' μ.μ.

ΒΙΟΓΡΑΦΙΚΟ

ΑΝΤΩΝΙΟΣ Μαρτίνης

Γεννήθηκε στο Λουτρό Ελασσόνας, την Κυριακή 29 Οκτωβρίου 1967 / 11:00 πμ.

Αποφοίτησε από το Γενικό Λύκειο Κρανέας Ελασσόνας, το 1985.

Το 1989 εντάχθηκε στην Ελληνική Αστυνομία, απ' όπου αποτάχθηκε **παράνομα** το 2003, με προσωπική εντολή του τότε υπουργού Δημοσίας Τάξεως **Μιχάλη Χρυσοχοϊδη** και με την εγκληματική συνέργεια του θείου του δικηγόρου **Μενελάου Μαρτινόπουλου**, επειδή διαπίστωσε πως ο διοικητής του **Δημήτριος Αλαμανιώτης**, «*πουλούσε προστασία*» σε νυχτερινά κέντρα διασκέδασης στον Βόλο! Εγκληματική δραστηριότητα, που όμως έχαιρε της πλήρους ανοχής και **ΣΥΓΚΑΛΥΨΕΩΣ** από την Α.Δ. Μαγνησίας, τον Δήμο Βόλου, την εισαγγελέα που ανέλαβε κατόπιν να ... θάψει υπηρεσιακώς ... την υπόθεση!, αλλά και τον **Μιχάλη Χρυσοχοϊδη!!!** ... Μια πραγματική κι οργανωμένη πανελλαδικά, ... **ΛΕΥΚΗ ΜΑΦΙΑ** ... !!!

Στις 9 Ιουλίου 2012, μετά από μία τραυματική ερωτική απογοήτευση και μένοντας με τα τελευταία του 50 ευρώ, αποφασίζει πριν βγει στο δρόμο άστεγος, να πραγματοποιήσει τουλάχιστον το μεγάλο του όνειρο και ν' ανέβει στην κορυφή του Ολύμπου! Εν αγνοία του όμως, ο γνωστός του δικηγόρος από την Ελασσόνα **Νίκος Γάτσας** και μάλλον από πραγματικό φιλικό ενδιαφέρον, παρεμήνευσε την ανάβαση και την αντιλήφθηκε άστοχα και αφελώς, ως απόπειρα αυτοκτονίας. Ενημέρωσε τ' αδέρφια του **Αντωνίου** κι αυτά, απευθύνθηκαν στις αστυνομικές υπηρεσίες του Βόλου, για την διάσωσή του. Αυτές όμως διαπιστώνοντας πως τ' αδέρφια του στερούνταν στοιχειώδους ευφυΐας και νομικής εμπειρίας, βρήκαν την ευκαιρία να κλείσουν μία και καλή τους εκκρεμείς λογαριασμούς τους μαζί του. Κι επειδή η απόπειρα αυτοκτονίας, ορίζεται ως ποινικό αδίκημα, έπεισαν τα ανόητα αδέρφια του, ν' αποδεχθούν τον εγκλεισμό του σε ψυχιατρική κλινική, για ν' αποφύγει τάχα τις σχετικές ποινικές συνέπειες! Κι αυτά ως ... ανόητα, τ' αποδέχθηκαν! ...

Έτσι μετά την επιτυχημένη του τριήμερη ανάβαση στον Όλυμπο, την ώρα που έφαγε κάποιο μεταφορικό μέσο για να κατέβει από τα Πριόνια στο Λιτόχωρο κι από κει, να επιστρέψει στον Βόλο, έκανε ωτοστόπ και στο διερχόμενο περιπολικό του τμήματος Λιτοχώρου, το οποίο όμως πήγαινε εκεί, αναζητώντας τον για να τον συλλάβει!!! ... Κι έτσι χωρίς καν να έχει διαπράξει οποιοδήποτε ποινικό αδίκημα, ή έστω κάποια απόπειρα αυτοκτονίας, όπως διακαώς προσδοκούσαν οι αστυνομικές κι οι εισαγγελικές υπηρεσίες, αφού ο αρμόδιος εισαγγελέας στο Λιτόχωρο, είχε δώσει την εντολή στις ομάδες διάσωσης, να τον παρακολουθούν απλά για να μην ψάχνουν μετά το πτώμα του, αλλά επουδενί να μην επιχειρήσουν την σύλληψή του προτού αυτοκτονήσει, μην τυχόν και παραμείνει ζωντανός!!! ..., χωρίς καν δηλαδή να υφίστανται οποιοσδήποτε ποινικές, ή άλλες νομικές ευθύνες από την πλευρά του, απλά και μόνο με την ... ανοχή των αδελφών του ..., συνελήφθη και εισήχθη **παράνομα**, για δύο περίπου μήνες στην κλινική οξέων της Νέας Εφέσου, μέχρι να ... εθιστεί στα σκληρά ψυχιατρικά ναρκωτικά! ... Αδέρφια, γονείς, συγγενείς, φίλοι, κανείς δεν απέτρεψε αυτό το πρόστυχο έγκλημα εις βάρος του!!!;;; ... Αντιθέτως, το ευλόγησαν κι από πάνω!!! ...

Ακολούθησαν τρία χρόνια εξάρτησης από τα ναρκωτικά που του χορηγούσαν εγκληματικά και **παράνομα**, καταφέροντας μόνος του μετά από φρικτή κι επώδυνη προσπάθεια να γλιτώσει. Όλο αυτό το διάστημα όμως, είχε περιέλθει άθελά του στην οικονομική εξάρτηση κυρίως της μικρότερης αδερφής του, η οποία για να ξεφύγει απ' αυτή τη φροντίδα, του παραχώρησε για χρήση το νεόδμητο σπίτι της στο Λουτρό Ελασσόνας, όπου και μετακόμισε στις 15 Μαρτίου 2017. Από τις πρώτες κιόλας μέρες στο χωριό και την όλη συμπεριφορά των αδελφών του, διαπίστωσε πως η εκδίωξή του κι από κει, ήταν απλά θέμα χρόνου! Κι όντως, με την ευκαιριακή αφορμή του καλλιτεχνικού του έρωτα με την Δαιμόνα (οικονομική εξάρτηση όμως σημαίνει και προσωπική αναξιοπρέπεια και φυσικά, ούτε λόγος για δικαιώματα στην Τέχνη ή στον έρωτα!!!), με πρόστυχο τρόπο και την ... αχαλίνωτη αγάπη των αδελφών του ..., αναγκάζεται και πάλι βίαια, σε οριστική εξορία από το Λουτρό, την 30^η Μαρτίου 2018

Με την επιστροφή του και πάλι στον Βόλο και μ' αφορμή την **παράνομη** διευθέτηση του ΚΕΑ του, επανεκινεί ταυτόχρονα και το ζήτημα της **παράνομης** αποτάξεώς απ' την ΕΛ.ΑΣ., το οποίο βρίσκεται ακόμη σ' εξέλιξη, καθώς οι ένοχοι **ΣΥΓΚΑΛΥΠΤΟΝΤΑΙ** αποκάλυπτα, απ' την κομματική δικαιοσύνη του **Κυριάκου Μητσοτάκη!!!**

Όταν ήταν ακόμη νήπιο, ο ξάδερφος του πατέρα του **Τέλης Μπλάντας** από τον Τύρναβο, είχε πάει για επίσκεψη στο Λουτρό και του έδειξε πώς να σχεδιάζει ένα απλό σκίτσο λαγού, ξεκινώντας μ' ένα μεγάλο 6. Εντυπωσιάστηκε τόσο πολύ που το πρόβλημα της βασικής φόρμας του λαγού επιλύονταν μ' ένα 6 και μ' αυτόν τον απλό τρόπο, από τότε μυήθηκε στην Τέχνη και στην τεχνική της ζωγραφικής!

Το 1989, διοργάνωσε την πρώτη του ατομική έκθεση ζωγραφικής στο Βόλο, η οποία καλύφθηκε ευρέως απ' όλα τα τοπικά μέσα μαζικής ενημέρωσης, καθότι ήταν κι ο πρώτος αστυνομικός στην πόλη, που επιχειρούσε για πρώτη φορά, μία τέτοια πολιτιστική κίνηση! Πήρε επίσης μέρος, στις πρώτες εκθέσεις ζωγραφικής αστυνομικών, που διοργανώθηκαν εκείνη την περίοδο στην Αθήνα από την Ελληνική Αστυνομία, στον σχεδιασμό των οποίων, συνέβαλε και με προσωπική του αναφορά. Συνολικά πραγματοποίησε 4 ατομικές εκθέσεις και συμμετείχε σε άλλες 17 ομαδικές, στο Βόλο και στην Αθήνα. Προσωπικές του τεχνοτροπίες τα «**τακ**», η «**συνδραστική ζωγραφική**» και η «**δαρτή αγιογραφία**».

Η πολυτάραχη ερωτική περίοδος που ακολούθησε τη διάλυση του αποτυχημένου γάμου του, κατέστη ανεξάντλητη πηγή έμπνευσης και τον μύησε στις τεχνικές της ποίησης και της λογοτεχνίας. Συγγραφικά του έργα η ποιητική συλλογή «**ΨΥΧΗΣ γε ΧΕΙΡΩΝ**» (2003-07), τα φιλοσοφίσματα «**Γνωμικά**» (2005-15), η «**Μαθηματική φιλοσοφία**» (2006-14), ο Α' τόμος του θεατρικού του «**δουλόγου**» «**ΣΕΙΡΙΟΣ και ΑΜΦΙΘΕΑ**» (2006), η ποιητική συλλογή «**Ριμανθός**» (2006-12), το χρονογράφημα «**Όλυμπος**» (2012), τα λογοτεχνήματα «**Γραφανθός**» (2010-17), τα εγχειρίδια «**Τέχνης**» (2016), «**Κρίση**» (2017), τα ερωτήρια «**Δαιμόνα**» (2017-18), «**Ερωτίτη**» (2018), τα στιχάρια «**Ξύλινη εποχή**» (2018), οι λαογραφικές συλλογές «**Ρουγκαντζιάρια**» (2017), «**Απόκρεω**» (2018), ο θεατρικός δυόλογος «**Θησέας 2030**» (2019) και μερικά ακόμη ημιτελή έργα. Το σύνολο του συγγραφικού του μόχθου, βρίσκεται δημοσιευμένο στον προσωπικό του ιστοχώρο: <http://pantechnon.gr/category/art/>

Την Τετάρτη, 11 Ιουλίου 2018 / 5:30 πμ, ξυπνά από ένα όνειρο, όπου ο ηθοποιός **Θοδωρής Αθερίδης**, τον παρότρυνε να γράψει τραγούδια, δίνοντάς του τον στίχο «**όμορφη μικρή μου Αμπούλα**» κι έναν συγκεκριμένο ρυθμό. Και με βάση αυτά τα δύο, συνθέτει την ίδια μέρα, το πρώτο τραγούδι της ζωής του «**ΑΜΠΟΥΛΑ**»! Ακολουθούν οι συλλογές τραγουδιών «**Τα Δωρικά**» (2018), «**Χορευτάρια**» (2018), «**Αλλόκοτα**» (2018), «**Κύκνεια**» (2018), «**Χάλκινα**» (2018), «**Της παρέας**» (2018-19), «**το ξένο φως**» (2017-18) με στίχους του **Χρήστου Μαρτίνη** κι άλλες συλλογές, δημοσιευμένες στο **ΠΑΝΤΕΧΝΟΝ Κανάλι ΕΥ – ευ.ε** του **YouTube**. Εξαιρετική δημιουργική στιγμή όμως, υπήρξε η στιχούργηση της «**Σονάτας του Σελήνοφωτος**» του **Beethoven** (το 15ο τραγούδι του), στις 7-8 Ιανουαρίου 2019!!!

Επιπλέον στην πολιτισμική του δραστηριότητα, περιλαμβάνονται:

- η διαμόρφωση της φιλοσοφικής θεωρίας του **Απειρισμού**, αλλά και η θεοπλασία του **Απείρου** από τις **22 Ιουλίου 2006 / 8:55 μμ** (η πρώτη καταγεγραμμένη θεοπλασία της ιστορίας) (<http://pantechnon.gr/apei/ap-theory/>),
- στις **19 Ιουλίου 2007** η έμπνευση και στις 3 Νοεμβρίου 2009, η νομιμοποίηση και καθιέρωση του ανωτάτου πολιτισμικού θεσμού **ΠΑΝΤΕΧΝΟΝ** (Παγκόσμιοι Αγώνες Τέχνης) (<http://pantechnon.gr/>), καθώς και
- το πολιτικό κίνημα **Γεωνία**, από τις **18 Απριλίου 2015**, που υποστηρίζει την πλήρη και ανεπιστρεπτή αποδέσμευση της δημοκρατίας, από την δημοκρατορία της δικτατορίας των ηλιθίων (http://pantechnon.gr/g-basic_principles/).

(τελευταία ενημέρωση, Τετάρτη, 19 Φεβρουαρίου 2020 / 8:00 πμ)